

Lucy Diamond

Kavárna na pláži

Lucy Diamond

*Kavárna
na pláži*

2015

Copyright © 2011 by Lucy Diamond
Translation © 2015 by Jana Vlčková
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BEACH CAFÉ,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2011,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2015

ISBN 978-80-7498-050-3

*Mámě, tátovi, Philovi, Ellie a Fioně
za všechny šťastné vzpomínky
na školní prázdniny v Cornwallu.*

Poděkování

Obrovské díky patří Jenny Gerasové za redakční přínos a ostatním z týmu v Pan za to, že jsou tak báječní. Konkrétně Thalia, Chloe, Ellen, Michelle a Jeremy. Simonu Trewinovi z United Agents vděčím za pomoc s rozvíjením původní myšlenky a Imogen Taylorová jako první souhlasila s touhle knížkou, což bylo nejdůležitější.

Závěrem jako vždy děkuji Martinovi za šťavnaté slovní přestřelky a současně za podporu, ochotu diskutovat o mých postavách, jako by to byli skuteční lidé, a za to, že hájil pevnost v době, kdy jsem se rozjela do Cornwallu hledat ideální pláž, o které bych psala. Řekla jsem ti, že se děj mého příštího románu bude odehrávat na Seychelách?

První kapitola

Z vyprávění vím, co se odehrálo v den, kdy jsem se narodila. Ruth a Louise, moje starší sestry, vešly ruku v ruce po špičkách do pokoje, aby se na mě poprvé podívaly. Máma jim tehdy oznámila: „Tohle je vaše malá sestřička. Jak jí budeme říkat?“

Ruth, starší z dvojčat, se zamyslela a prohlásila s moudrostí celých svých tří let: „Budeme jí šíkat... Ježíšek.“ Určitě to pronesla s patřičnou zbožností. Odmalička byla vzorem všech ctností. Buď to, anebo doufala, že si tím na Vánoce zajistí víc dárků.

„Hmm,“ broukla na to určitě máma takovým tím nesouhlasným tónem, na který si vzpomínám z dětství. Jako tenkrát, když jsem jí tvrdila, že jsem na vlastní oči viděla Zoubkovou vílu. Nebo že jsem to nebyla já, kdo zhltal půlku čokoládových sušenek – to oni.

„Co ty, Louise?“ zkusila to hned vedle. „Jak bys pojmenovala svoji sestřičku?“

Byla jsem na světě jenom několik hodin, tak si z té dojem-

né scény nic nepamatuju, ale dovedu si představit, jak moje věčně zamračená sestra Louise svraštila obočí a nakrčila nos. Mimochodem, dělá to dodnes. Podle mámy odpověděla úplně vážně: „Podle mě by se měla jmenovat Černá ovečka.“

Černá ovečka, tak to sedí. Nejsem si jistá, jestli to nějak souvisí s oblíbenou dětskou písničkou „Pásla ovečky v zeleném háječku,“ anebo s mými kudrnatými černými vlasy. Ať už za tím stálo cokoliv, sestra projevila pozoruhodnou předvídatost. Protože, víte co? Přesně takhle jsem skončila v požehnaném věku čtyřiceti let – bez hypotéky, stálého zaměstnání, manžela a dítěte – a tím pádem jsem se pasovala na čistokrevnou černou ovci naší rodiny. Skvělá trefa, Louise! Tak to teda sedí! Jsem ostuda. Rodičovské selhání. Ta, o které se mluví povýšeně, ale opatrně. Hlavně aby probírání mých nedostatků nevyznívalo moc škodolibě. *Prokristapána! CO si počneme s tou naší Evií? Mám o ni strach, však víš. Měla by si uvědomit, že nemládne.*

Kecy! Bylo mi *volný*, co si o mně kdo myslí. Radši být osobnost, někdo, kdo má svoje sny a nebojí se dělat věci jinak než tuctová, obyčejná... ovce, která poslušně následuje stádo bez jediného beknutí. Nebo snad ne?

Máme z toho památného dne samozřejmě fotky, rozmazané, zahnědlé a s ohnutými rohy, na kterých jsme zachycené v celé své tehdejší nádheře. Mě máma chová v náruči. Mám na sobě mrňavé růžové dupačky. Ruth a Louise se nade mnou sklánějí, obě narvané ve stejných manšestrových laláčích v barvě bordó (bylo to v sedmdesátkách, nezapomínejte) a kulí oči úžasem. (Ruth už tehdy určitě přemýšlela, jak z celé situace co nejvíc vytěžit, což jí vydrželo i v dalších letech.)

Kavárna na pláži

Nemůžu si pomoci, ale tenhle obrázek mi připomíná pohádku o Šípkové Růžence. Znáte to. Tu scénu, kdy nad kočičkou stojí sudičky a každá pronáší svou věštbu, jako že maličká bude chytrá, nadaná a krásná. Až na starou zlou sudici (kterou nepozvali). Ta zlomyslná babizna se naježí a všechno těm ostatním zkaží. „Až ti bude dvacet let, píchneš se do prstu a ZEMŘEŠ!“

Na tohle si vždycky vzpomenu, když si sedám do kašňického křesla, a napadá mě, jestli Louisina poznámka o Černé ovečce nebyla vlastně kletba. Něco jako vúdú. Místo píchnutí do prstu. Protože celý život bojuju s kudrnatými a krepatými vlasy, které připomínají vlnu. Fakticky vypadám jako černá ovce a vůči kondicionérům a zázračným pomůckám na rovnání vlasů je moje koudel imunní.

A tak se stalo, že jsem jednoho sobotního rána začátkem května seděla ve velkém neforemném vinylovém křesle kašňického salonu v Cowley Road, kde se ve vzduchu vznáší vůně laku na vlasy, a zvažovala, jestli mám odvalu na radikální změnu. „Podle mě máte obličej na krátký sestřih,“ básnila nadšeně stylistka. „Nádherně vám vyniknou lícni kosti. Pro *elfi* look jste jako stvořená. Možná by se k tomu hodila asymetricky střižená ofina. Jo, to bude *cool*.“

„Nebudu vypadat jako kluk?“ váhala jsem. Zírala jsem na svůj obraz v zrcadle a nedokázala se rozhodnout. Přišla jsem do salonu plná odhodlání nechat se ostříhat nakrátko jako Mia Farrow, ale když jsem teď tady, bojím se, abych spíš nepřipomínala Peta Dohertyho. Po tisíci jsem si přála, abych měla vlasy jako Ruth a Louise – dlouhé, zlatohnědé, jako z reklamy na Panthene. Toužila jsem po hřívě, která se elegantně rozlévá po ramenou. Jenže ten správný gen se na

mě holt nedostal, stejně jako chromozom dokonalého života.

Stylistka – myslím, že se jmenovala Angela – se povzbudivě usmála. „Víte, co se říká. Změna je stejně blahodárná jako dovolená.“ Měla vlasy barvy lilku. Vůbec jsem jí nedůvěřovala. „Uvařím vám kafe a vy si to zatím rozmyslete.“

Odklapala pryč na vysokých podpatcích, zadek se jí vlnil v moc těsné sukni z vybledlého denimu. Kousla jsem se do rtu. Odvaha mě kvapem opouštěla. Účes „na skřítku“ mi nejspíš navrhuje proto, že už ji nudí všechna ta mikáda a foukané. Stejně je jí nakonec fuk, jak vypadám. Kromě toho nejsem přesvědčená, že se nějaká taková změna dá srovnávat s dovolenou. Loni jsem dva týdny kempovala v Lake District a tenhle zážitek bych si určitě zopakovat nechtěla!

Z úvah mě vytrhlo vyzvánění mobilu. Prohrabala jsem kabelku. Z displeje na mě blikalo „máma“. Napřed jsem ji chtěla poslat do hlasové schránky, ale pak mě přepadl pocit, že bych to měla vzít. Tak jsem to vzala.

„Ahoj, mami. Všechno v pořádku?“

„Evie, sedni si,“ vyzvala mě plačtivě. „Mám pro tebe špatnou zprávu.“

„Já sedím,“ odpověděla jsem a prohlížela si roztřepené konečky vlasů. „Co se děje?“ Pro moji mámu nastává katastrofa pokaždé, když ze seriálu zmizí její oblíbená postava nebo si nešťastnou náhodou sedne na čtecí brýle a rozmáčkne je. V duchu jsem se připravila na něco podobného.

„Jde o Jo,“ vzlykla. „Ach, Evie...“

„Stalo se jí něco?“ Kývla jsem na Angelu, která přede mě postavila hrnek s kávou. Jo, mladší sestra mé matky, je ta nejsuprovější teta, jakou si člověk může přát. Bezstarostná,

Kavárna na pláži

pohodová a je s ní legrace. *Musím jí zavolat*, napadlo mě, a uložila jsem si to do paměti. Poslední dobou na všechny tak trochu kašlu.

„Ano,“ zakvílela máma. „Měla nehodu. V autě. Je... Je mrtvá, Evie! Jo umřela.“

Napřed mi to nedocházelo. Seděla jsem v křesle, úplně ochromená, a v hlavě mi vířily vzpomínky na tetu. Jako sestry si byly s mámou blízké, ale každá jako by byla z jiného světa. Máma, ta starší a rozumnější, šla na vysokou a stala se učitelkou. Vdala se, vychovala tři dcery a žije ve slušné čtvrti v Oxfordu. Zkrátka se usadila – na rozdíl od rozevláté a přelétavé Jo. Ta školu zabalila v šestnácti a cestovala po světě, dokud jí nepadla do oka Carrawen Bay, malá vesnice u moře poblíž Cornwallu, kde si otevřela kavárnu. Pokud bych měla matku popsat jako elegantní pastel, tak Jo by byla křiklavě růžová.

Prázdniny v Carrawenu jsem milovala. Joina kavárna stojí kousek od zálivu a byt je hned nad ní. Těžko byste hledali kouzelnější místo. Připadalo mi vzrušující probouzet se do jasných rán, poslouchat šumění moře a křik racků. Nikdy jsem se toho nenabažila. Spolu se sestrami jsem hodiny řádila na pláži. Hrály jsme si na mořské panny, piráty, pašeráky a průzkumníky, hledaly mušle, lovily z jezírek na skalách mořské živočichy a stavěly obrovské hrady z písku, které jsme se marně pokoušely ochránit před nesmlouvavým přílivem. Večer nás naši nejdřív vydrhli v Joině mrňavé koupelně a pak nechali sedět terase. Dlouhými lžičkami

Lucy Diamond

jsme vyjídaly zmrzlinu z vysokých pohárů, v lucerničkách se mihotaly plamínky svíček a za našimi zády se převalovalo černé moře.

Tehdy mi Jo připadala jako holka. Byla o hodně mladší než máma, s blond vlasy sčesanými do dvou culíků a obličejem pokropeným pihami jako zrnky písku. Nosila moderní oblečení, které jsem si potají zkoušela: krátké sukně, barevné tenisky, denimové šortky, džíny a tlusté vlněné rybářské svetry, když byla zima.

Ráda jsem za ní jezdila i jako dospělá – bez ohledu na roční období. V zimě mi záliv s opuštěnými plážemi připadal úžasný. Taky jsem tam prožila jedny nezapomenutelné Vánoce, kdy se odpoledne na pláži sešla snad celá vesnice – od miminek po babičky – a všichni společně zpívali koledy. Jo přinesla ještě teplé masové pirohy a svařené víno. Všichni si vzájemně připíjeli na zdraví. Potom se zapálil oheň a děti kolem něj tancovaly s červenými a zlatými ozdobami ve vlasech. Připadala jsem si jako členka toho nejbáječnějšího tajemného bratrstva na světě, milion mil od šíleně přecpané hlavní třídy v Oxfordu, kde se to jenom hemží vystresovanými lidmi, kteří nakupují dárky na poslední chvíli a neobejdou se bez ostrých loktů.

Ale Jo už není. Stačila jediná vteřina a řidič rychle jedoucího nákladáku, který nezvládl zatačku k zálivu. Už nikdy nebudu sedět u ní v baru a ona mě nebude svádět svým božským latté a pocukrovaným perníkem. Už nikdy si nebudeme celý den povídat, zatímco slunce bude zvolna putovat po obloze. Nikdy mě nevytáhne po ránu z postele, že si půjdeme zaplavat. Už nikdy se nebudeme cákat v ledové vodě, která přímo píchá do kůže, a křičet nadšením.

Kavárna na pláži

Ne. To nemůže být pravda. To prostě nemůže být pravda. Máma se musela splést. Anebo mám moc bujnou fantazii. Jo přece nemohla jenom tak zemřít. Kdepak. Tohle se jí nepodobá.

„Tak už jste si to rozmyslela?“ sklonila se nade mnou lilková Angela s nůžkami a hřebem v ruce.

Udiveně jsem zamrkala. Tak jsem se ponořila do vzpomínek, že jsem zapoměla, kde jsem. Návrat do reality byl pořádný šok. Z reproduktorů nad mou hlavou trylkovala Leona Lewisová a všude kolem se ozývalo tiché šmik šmik. „Hm...“ Nemyslelo mi to. „Nechám to na vás,“ prohlásila jsem nakopec, protože jsem měla v hlavě úplně prázdnou. Na mém účesu teď přestalo záležet. Taková blbost. „Prostě mě ostříhejte.“

Později mě Matthew odvezl k mámě. Byla jsem z tetiny nehody pořád tak vyjevená, že mě ani nenapadlo sednout za volant. „Já dál nepůjdu,“ oznámil mi a líbнул mě na tvář. „S ubrečenými ženskýma to neumím.“

„Aha, ale...“ Zklamaně jsem zmlkla. „Nemohl bys aspoň chvilku zůstat?“

Zavrtěl hlavou. „Radši ne. A nezapomeň, že musím vyvednout Saula.“

Saul je Matthewův sedmiletý syn, který u nás většinou tráví víkendy. Mám ho moc ráda, ale v tu chvíli mě mrzelo, že Matthew nezůstane se mnou. V kadeřnictví jsem se ovládala, snad že jsem byla v šoku. Nemohla jsem uvěřit tomu, co se stalo. Ale sotva jsem dorazila domů, mohla jsem se ubrečet. „Proboha,“ ulevil si Matthew a zatvářil se otráveně, když vi-

Lucy Diamond

děl, jak bulím. Vykulil oči. „To ti doroste,“ nechal se po chvíli slyšet. „Není to zase *tak* hrozné.“

„Nebrečím kvůli *vlasům!*“ zařvala jsem na něho. „Ale proto, že umřela Jo. Ach, Mattheuwe, Jo je *mrtvá!*“

Žila jsem s Matthewem pět let, a tak jsem věděla, že mu vyjadřování emocí připadá trapné a uvádí ho do rozpaků, ale tehdy se ke mně zachoval skutečně hezky. Pevně mě k sobě přitiskl a nechal vyplakat do jeho košile. Potom mi uvařil čaj s dvěma kostkami cukru a pak, když jsem nemohla s brečením přestat, mi dokonce nalil velkého panáka brandy. Přesto jsem měla pocit, jako by ve mně cosi zemřelo spolu s Jo. Jako by zmizelo něco důležitého z mého života. Jako když sfoukneš svíčku.

Přepadl mě pocit viny a výčitky – napřed jenom trochu, ale pak se z pramínku stala povodeň. Roky jsem Jo nenavštívila a poslední dobou jsem jí ani nezavolala. Proč jsem to tak dlouho odkládala? Proč jsem si neudělala čas? Já jsem takový sobec, tak hnusná ženská! Ani si nevzpomínám, kdy jsme spolu naposled mluvily. Co mi říkala? Proč jsem nedávala lepší pozor? Proč jsem připustila, aby se vytratila z mého života? Teď je pryč a na všechno už je pozdě. Je konec. Připadalo mi to hrozné, děsivé.

Brandy mi stoupalo do hlavy a já najednou zatoužila vidět mámu. Matthew trval na tom, že mě k ní doveze, což bylo k neuvěření, protože naši bydlí jen dva kilometry od nás. Jindy bych schytala kázání o tom, že takový kousek si vozí zadek jenom lenoši a bezohlední sobci. Tedy za předpokladu, že bych se odvážila místo cyklistické helmy vzít do ruky klíčky od auta.

Ale teď jsem tady a on vyráží zpátky domů. Nespouští oči

Kavárna na pláži

ze silnice a ruce drží na volantu v předpisové poloze za deset minut dvě, jak ho kdysi naučil instruktor v autošколе. Přála jsem si, aby zůstal. Stála jsem na ulici a hloupě doufala, že otočí auto a vrátí se. „Já jsem vůl! Přece tě tu nemůžu nechat takhle samotnou!“ Ale zvuk motoru utichal, až se úplně rozplynul.

Promnula jsem si opuchlé oči a po příjezdové cestě vykročila k domu.

Máma otevřela dveře. Vždycky bývá vzorně upravená. Nosí naleštěné boty sladěné s kabelkou. Skříň má plné elegantních šatů v přírodních tónech nebo v krémové a kávové barvě, včetně doplňků. Ví, jak si uvázat šátek a správně upravit vlasy. Voní drahými parfémami. Bez dokonalého make-upu nejde ani na zahradu.

V takovém stavu jako dneska jsem ji ještě neviděla. Obličej měla oteklý od pláče a červené oči rámovaly tmavé kruhy z rozmazané řasenky. Vlasy jí trčely do všech stran, jako by si je prohrabávala prsty. Doširoka roztáhla paže a chystala se mě obejmout, ale pak se zarazila a vyděšeně vyjekla. „Tvoje vlasy! Cos to udělala!“

„No...“ Mimoděk jsem se dotkla své ostříhané hlavy. „Zrovna jsem byla v kadeřnictví, když jsi volala, a pak...“ Rozpačitě jsem zmlkla. Dokonce i v téhle pohnuté chvíli, kdy jsem se dozvěděla o smrti své tety, jsem si připadala jako pitomec, jediný cvok v rodině, který svěří svou hlavu očividně praštěné baklažánové kadeřnici a dá jí volnou ruku. Po jejím řádění mi na hlavě zbyl dvoucentimetrový drn, tedy až na dlouhou zubatou ofinu. Ano, vypadám jako kluk. Pošahanej uřvanéj emouš.

„Panebože,“ zhrozila se máma. „To je dneska den! Jo si umře a ty... Z tebe se stane strašidlo.“

Lucy Diamond

„Nech toho, mami!“ napomenula jsem ji ostře. Nechápala jsem, jak může tyhle dvě věci spojovat. Co je jí do mých vlasů? Rostou na mojí hlavě, ne na její. A vůbec – právě jí tragicky zahynula sestra. Není to přece jenom důležitější?

Táta, stojící za jejími zády, se na mě varovně podíval, tak jsem se kousla do jazyka a nechala si pro sebe to, co jsem se chystala odseknout. „Ahoj, zlato.“ Vlídne mě objal. Potom mě od sebe odstrčil, aby si prohlédl můj sestřih. „Páni!“ Znělo to ohromeně. Ale bleskově se vzpamatoval. „Louise a Ruth už jsou tady. Pojď, dáme si čaj.“

Následovala jsem ho do kuchyně. Jakmile mě sestry zahlédly, vytřeštily oči. „Do prdele!“ vyhrkla Louise, vyskočila od stolu a připlácla si ruku na pusu.

„Ovládej se!“ okřikla ji Ruth a okamžitě zakryla Thee uši. Coby učitelka cizích jazyků na prestižní střední škole před svými dětmi zásadně kleje jen v cizí řeči, aby je ušetřila jadrných anglických výrazů. Dvouletá Thea, nejmladší z Ruthiných tří dětí, však projevuje mimořádnou bystrost a učenlivost. „Pl-de-le,“ opakovala normálně a podívala se na svou mámu, jak bude reagovat.

„Díky, Lou,“ ucedila Ruth a pak nevráživě mrkla na mě, jako bych za to mohla. Vlastně jsem v jejích očích byla jasným viníkem já, protože jsem se opovážila vstoupit do domu Flynnových s tak směšným účesem. Co mě to zase napadlo za blbost?

Ruth a Louise nejsou jednovaječná dvojčata, ale mají společné rysy – vysoké lící kosti, velké oříškově hnědé oči, dlouhý rovný nos a porcelánovou pleť. Nikdo si nesplete jednu s druhou. Ruth vždycky vypadá, jako by vystoupila z katalogu. Má vzorně vyfoukané lesklé vlasy a dokonale se obléká.

Kavárna na pláži

Bez jediné chybičky, což je trochu nuda. Například dnes má na sobě stylové strečové kalhoty, pruhované tričko s dlouhým rukávem, modrý šátek kolem krku a hnědé mokašiny.

Louise naopak většinou vystačí s obyčejným culíkem. Vždycky ho málo utáhne, a tak jí kolem hlavy poletují volné pramínky. Málokdy se líčí (na rozdíl od Ruth, která bez šminek nevyleze z baru), a působí dojmem věčně neupravené zmatkářky. Nosí, co jí zrovna napadne. Klidně si vezme elegantní námořnický modrou sukni stylu Chanel a k ní hnědý rolák ze supermarketu. Ale prochází jí to, protože je rodinný génius, povznesený nad módní diktát.

„Ahoj,“ pronesla jsem významně, protože ani jedna ze sester se neobtěžovala pozdravit.

Louise se vzpamatovala a políbila mě na tvář. „Ty máš ale ránu,“ poznamenala s úšklebkem. „K čemu ten úlet? Že by krize středního věku? Nebo snad pocta Samsonovi?“

Potlačila jsem povzdech. Byla jsem podrážděná a zatvrdila jsem se. „Proč tolik povyku kvůli mejm podělanejm vlašům? Co je to s váma?“

„Podělanejm vlašům,“ zašeptala si spokojeně Thea. „Podělanejm vlašům.“

„Dám vařit vodu,“ oznámil otec, za všech okolností diplomat. Ruth se na mě mračila přes plavé kadeře své dcery.

Pili jsme čaj a povídali si o Jo. Máma nás poctila drobným ovocným koláčem. „Ježíš, já bych neměla,“ posteskla si Louise, což jí ale nebránilo ukořistit dva největší kousky. Pak táta vyčaroval lahev merlotu, a zatímco jsme vzpomínali na Jo, společně jsme víno vypili.

Ztratila jsem pojem o čase, ale když jsme vytáhli druhou lahev, dorazil Ruthin manžel Tim se zbylými dvěma dětmi

Lucy Diamond

(dokonalou Isabelle a andělským Hugem) v závěsu, aby přibalil Theu a zase odjel. My ostatní jsme zůstali sedět u stolu a připadali si jako v nějaké neviditelné bublině.

„Pamatujete, jak jsme trávili Vánoce u Jo a na Boží hod ráno byly na pláži ve vlhkém písku otisky sobích kopýtek?“ zasnila se Louise. Po víně jí zčervenaly tváře. „Udělala je tam Jo, že? Chtěla pro nás připravit něco zvláštního.“

„Já nejradši vzpomínám na oslavu svých narozenin. Šly jsme po stopách a hledaly poklad,“ přidala jsem se. Dodnes si pamatuju to vzrušení, když jsem běžela po písku a hledala různé nápovědy. Dovedly mě až k hromadě černých kamenů, a za ní byl schovaný krásně zabalený dárek. Dychtivě jsem ho otevřela a našla novou panenku se spoustou šatů, které Jo vlastnoručně ušila. Říkala jsem jí Bella z pláže. Kéž bych ji měla pořád.

„Jo byla úžasná,“ vzlykla máma. „Jedinečná. A moc mladá na to, aby umřela.“ Po tváři se jí kutálela slza. „Bože, jak mi chybí.“

Táta zvedl sklenku. „Na Jo!“

„Na Jo!“ odpověděli jsme sborově.

Druhá kapitola

Následující pátek se v Carrawen Bay konal pohřeb. Když jsem si na křižovatce nemohla vzpomenout, kam mám odbočit, došlo mi, že jsem tady fakt dlouho nebyla. „Hmm...“ Našpulila jsem pusu. Auto jelo krokem a já se rozpačitě rozhlížela kolem sebe.

„Mám se kouknout do mapy?“ zeptal se Matthew. Měli jsme za sebou čtyřhodinovou jízdu z Oxfordu. Napřed řídil on, ale pár desítek kilometrů před cílem jsme se vystřídali, protože jsem se chvástala, že cestu znám. Jenže silnice se mi pletly a louky plné ovcí vypadaly jedna jako druhá.

„Ne. Myslím, že odbočka je o kousek dál,“ blekotala jsem a cítila se strašně. Přece to není tak dávno, znám to tu jako svoje boty! Jezdila jsem sem z Plymouthu, kde jsem chodila do herecké školy. Moje návštěvy se znásobily v době, kdy jsem se zamilovala do Ryana, sexy instruktora surfování, kterému se podařilo nejdřív získat a pak zlomit moje srdce.

Bezděčně jsem stiskla rty. Ryan. Ten se mnou tehdy začloulmal. Ryan Alexander, tak se jmenoval. Bylo mi devate-

náct a prožili jsme spolu to nejromantičtější léto. Oficiálně jsem pomáhala Jo, abych si něco přivydělala, ale ve skutečnosti jsem se často vytrácela na tajná rande s klukem, z kterého se mi podlamovala kolena. Scházeli jsme se na opuštěných místech kolem pobřeží a ve vysokých písečných dunách. Ach jo. Co na tom, že máte dolní partie plné písku? Hlavně že se cítíte žádaná. A že se nutně potřebujete vykoupat. Dny plné štěstí! Jenže Ryan pak dal přednost cestování se svými kámoši a mně se už neozval. Kdykoliv si na něho vzpomenu – což se poslední dobou nestává moc často –, vidím před sebou božsky urostlého svalnatého blondáka. V mých vzpomínkách mu navždy bude devatenáct. Nejspíš zůstal v Austrálii nebo na Havaji. Představovala jsem si, jak surfuje po vlnách a pořád vyhlíží tu pravou.

Dupla jsem na brzdu a na poslední chvíli strhla volant. Málem jsem odbočku minula. „Sakra, dávej pozor!“ vyděsil se Matthew, se kterým to parádně cuklo.

„Promiň,“ kála jsem se. „Už tam skoro jsme. Carrawen Bay, dva kilometry.“

Zmlkla jsem a soustředila se na řízení. Věděla jsem, že právě na téhle silnici přišla Jo o život. Do očí mi vhrkly slzy snad posté od chvíle, kdy mi máma řekla tu hroznou zprávu. Nemohla jsem uvěřit, že tady Jo už není. Že na mě nebude čekat, aby mě objala. Že už nikdy nevidím její úsměv a třpyt v očích.

„Je tu hezky,“ poznamenal zdvořile Matthew, když jsme projeli zákrutou a on poprvé na obzoru uviděl jiskřící moře. Patří k němu důvěrně známý záliv, zlatá pláž, písečné duny a hromady kamení s jezírky lemovanými mořskými řasami plnými pokladů, které čekají na objevení. Kavárna tety Jo je

Kavárna na pláži

dřevěný dům s obrovskými okny a verandou, který je vidět široko daleko.

„Hmm,“ broukla jsem roztřeseným hlasem a bojovala se slzami. Najednou mi přišlo nepochopitelné, že jsem sem Matthewa nevzala dřív. I když vím proč. Před válením na pláži dává přednost aktivní dovolené. Úplně nejradši zdolává vysoké hory, nejlíp tam, kde to hodně fouká. Já jsem zase ve svém živlu s nohama ve vodě, sluncem ve tváři a rozkřičenými racky na obloze. „Podle mě je tady spíš krásně. Hezky je slabé slovo,“ prohlásila jsem po chvíli. Dojeli jsme na kraj vesnice s bílými domky a starými kamennými statky, jejichž břidlicové střechy byly porostlé žlutým lišejníkem. „Devon a Dorset jsou hezké, ale Cornwall je moc divoký a nespoutaný na to, aby byl něco míň než *nádherný*.“

Koutkem oka jsem zahlédla, jak Matthew povytahuje obočí nad mým hnidopištvím, ale neřekl nic.

Seznámili jsme se před pěti roky. Pracovala jsem jako servírka v koktejlovém baru. Vlastně ne tak docela. Dělal jsem barmanku U Velkého vozu, což byla hospoda, která vám podle slov majitele měla nabídnout nezapomenutelný gastronomický zážitek. Já bych spíš řekla, že kvůli nedostatečným hygienickým návykům šéfkuchaře Jimmyho jste si tam mohli pořídit leda tak nezapomenutelnou gastroenteritidu. A koktejlový bar to nebyl. (Majitel, rudolící Len Macintosh – neboli Špekoun, jak mu každý říkal kvůli jeho fyzické hráče šipek – pocházel z Doncasteru a byl toho názoru, že koktejly jsou jenom pro hulibrky. Jo, takhle roztomile to říkal.)

Špekoun měl slabost pro holky v debilních kostýmech, proto jsme my, barmanky, musely celý prosinec pobíhat ve směšném převleku za skřítku, který byl ušitý tak, že nám

v něm bylo děsně nepříjemně a trapně. Ale nebyly jsme to jenom my holky, kdo trpěl. Kluci museli nosit plyšové sobí parohy s rolničkami, což není zrovna nejmužnější vybava, jak si hořce posteskl kolega Lee.

I v tu osudnou noc jsem byla v plné polní – odporně hráškově zelených šatičkách z čistého nylonu, přepásaných jasně červenou stuhou, a pitomé zelenočervené špičaté čepici. Připadala jsem si jako úplný blbec a byla jsem ráda, že Vánoce nejsou každý den, dokonce ani měsíc, když vtom do hospody vešel Matthew se svými kolegy, aby si v závěru roku užili tradiční pijatky.

Romantičce ve mně se chce říct, že se naše oči setkaly nad pípou, a já v žáru jeho pohledu tála jako adventní svíčka. Ale upřímně řečeno, žádný velký třesk se nekonal. Byla jsem úplně vyšťavená z velké objednávky, z těch debilních elfích šatů mi naskákaly potničky a Matthew mi nestál za druhý pohled. Názor jsem změnila až po jeho hrdinském činu, k němuž došlo později.

Ano, čtete správně – Matthew se odhodlal k hrdinskému činu! Teď přijde na řadu ta správná romantika.

Matthew a jeho parta přišli do podniku celkem naštvaní. Bylo jich šestnáct a všichni pracovali pro jednu IT firmu. (Jistě vám nemusím nic vysvětlovat – až na výjimky samí příšerně oháknutí mimoňové s uhrovitou pletí, kteří veledůležitě kážou o složitostech počítačových programů a při tom se cpou nechutným rizotem z krocana. Nevyjadřuju se o Matthewovi zrovna lichotivě, co? Ale tehdy jsem to tak vnímala.)

Když se najedli, šla jsem sklidit ze stolu. Pro jeden z talířů jsem se musela natáhnout přes stůl, protože kluk, kterému patřil, mi ho zjevně nemínil podat. Nejspíš doufal, že mi

Kavárna na pláži

při gymnastickém manévru vypadnou prsa z výstřihu. Levou rukou jsem se snažila vybalancovat stoh ostatních talířů, a nějak mi uniklo, že si lehám přímo do hořící svíčky, s jejíž pomocí se Špekoun snažil podtrhnout vánoční atmosféru.

Ve vteřině jsem vzplála jasným plamenem, který čile šplhal po nylonu.

Talíře se s řinkotem zřítily na stůl. Ječela jsem, ostatní lidi křičeli, ale všechno jako by se odehrávalo s děsivou pomalostí. Matthew vyskočil ze židle a hodil na mě svůj kabát. Oheň tím okamžitě udusil. (Vidíte? A teď mi řekněte, jestli to podle vás není hrdinský čin.)

„Šmarjá!“ pištěla jsem. Pokoušela se o mě hysterie. Aby ne, když jsem před chvilkou na vlastní kůži pocítila to, co Johanka z Arku. „Ježíšikriste!“

„Jste v pořádku? Nepopálila jste se?“ staral se o mě můj zachránce. Vězela jsem ve velkém černém plášti i v jeho náruči. Připadala jsem si jako hrdinka z románu Jane Austenové.

„Myslím, že mi nic není,“ hlesla jsem. Opatrně jsem otevřela klopy kabátu, abych obhlédla rozsah škod. Zbytky mého kostýmu na mně visely v zuhelnatělých cárech. Honem jsem se zahalila, aby naštvaní mimoňové neviděli, že moje podprsenka a kalhotky spolu neladí. Ruce se mi trásly. „Do prdele,“ ulevila jsem si. „Nemůžu uvěřit, co se to stalo. Díky.“ Zamrkala jsem a pak jsem si ho poprvé pořádně prohlídla. Měl hladkou růžovou tvář, kaštanově hnědé vlasy a upíral na mě znepokojené šedé oči. Můj zachránce. „Děkuju vám,“ zablekotala jsem znovu, pořád ještě v šoku.

V tu chvíli se přivalil Špekoun s kyblíkem na led, jako by se na mě chystal vychrstnout jeho obsah. „Panebože,“ zadr-

molil a z jeho věčně brunátného obličej se vytratila barva. „Jsi v cajku? Ublížila sis?“

„Jak by mohla být v cajku?“ utrl se na něho Matthew. „V těchhle šatech by se neměla motat v blízkosti otevřeného ohně. Ta holka je chodící hořlavina. Máte štěstí, že se vážně nepopálila.“

Páni! Hrdina v akci. Nikdy jsem neviděla Špekouna tvářit se tak provinile. Najednou se zdál mrňavý. Matthew ho *kvůli mně* parádně seřval.

Znovu se ukázalo, že všechno zlé je k něčemu dobré. Po téhle šichtě jsme s holkama odevzdaly elfí kostýmy a už nikdy je neviděly. Jo, jasně, *všichni* jsme potom museli nosit plyšové sobí parohy s rolničkami, ale na rovinu – byl to pokrok. Až na to, že vám po čtyřhodinové směně pořád zvonilo v uších. A hlavně jsem se zamilovala do muže, kterému budu nadosmrti vděčná, že mě zachránil před popáleninami třetího stupně. Kupodivu se mi vůbec nic nestalo. Matthew zareagoval tak rychle, že se nylon nestačil přiškvarit ke kůži. Byl to můj spasitel.

Uběhlo pět let a... Jasně, věci se změnily, ale to se přece stává všem párům. Nebo snad ne? Ženská nemůže být sedm dní v týdnu a čtyřiaadvacet hodin denně dámou v nesnázích a chlap gentlemanem, který ji zachraňuje. A tak Matthew celkem brzo zjistil, že na rozdíl od něho jsem věčný snílek, který nemá život naplánovaný až do penze (proč taky, když stejně žádnou nedostanem?). A já si uvědomila, že... můj milý sice není doslova *škrť*, ale řekněme, že je zatraceně opatrný na peníze a všechny věci spojené s důchodovým připojištěním, spořicími účty a kariérními vyhlídkami bere hodně vážně. Na mě se zlobí, že jsou mi fuk. Přehled o svých finan-

Kavárna na pláži

cích dokonce zpracoval do tabulky v našem počítači, kterou pravidelně aktualizuje.

Máme samozřejmě i něco společného. Oba rádi jezdíme na kole, chodíme do hospůdek a do kina, nevadí nám příbuzní ani kamarádi toho druhého (tedy většinou) a přes všechny naše rozdíly spolu výborně vycházíme. Naši Matthewa zbožňují, ale s tím se dalo počítat. „Jsme tak rádi, že sis konečně našla někoho *rozumného*,“ zašveholila máma, když jsem ji s Matthewem seznámila, a málem sebou praštila úlevou. „Je o hodně *rozumnější a příjemnější* než kluci, s kterými jsi dřív randila. Přesně takového přítele potřebuješ, Evie.“

Někdy, ale opravdu výjimečně, mě napadá, jestli to není pravda. Jindy (taky opravdu výjimečně) mě hryžou pochybnosti, že nejsme tak dokonalý pár, za jaký nás mají. Z mých předchozích známostí – nepochopeného umělce, který žil v hausbótu a bral drogy; potetovaného bubeníka se slabostí pro sexuální experimenty; spisovatele, který byl přílišně stydlivý a nespolečenský – rodiče radostí zrovna neskákali, zato já se s nimi cítila svým způsobem spřízněná. I oni totiž byli černé ovce jako já. Do své vlastní rodiny jsem nepasovala, zato k nim v určitém smyslu ano.

Občas mě přepadaly zrádné myšlenky, kde bych asi byla, kdybych Matthewa nepotkala. V době, kdy jsme se seznámili, jsem šetřila, abych mohla s několika kamarádkami odjet do Indie a Nepálu. Odcestovaly o půl roku později a vrátily se s nádhernými sáří, stříbrnými šperky a barevnými copánky ve vlasech. Vyprávěly mi o plážích zalitých sluncem, výšlepech do hor, městech bzučících lidmi, Tádž Mahalu a tom nejhorším průjmu, jaký si umím představit. Zatímco ony si užívaly, já ve stejný čas tvrdla ve škole pro sekretářky, uči-

Lucy Diamond

la se psát všemi deseti a ovládat Powerpoint. „Otevřou se ti dveře ke spoustě pracovních příležitostí,“ poradil mi totiž Matthew.

Kéž bych radši odjela do Indie – a nejenom proto, že ne-snáším tukání do klávesnice. V každém případě mi zachránil život a jsme spolu šťastní. Jsme spolu. Bydlím v jeho domě a moje jméno se brzy objeví na jeho hypotečním úvěru.

Soustřed se na cestu, Evie, napomenula jsem se v duchu. Najednou jsme se ocitli v Carrawenu, ani nevím jak. Aha. Pohřeb mé tety. Okamžitě jsem přestala vzpomínat a zpomalila.

Byla tu stará škola, farma, kde Jo kupovala mléko a zeleninu, obchod pro surfaře Hledači vln – s řadou neoprenových kombinéz venku a barevnými prkny ve výloze, mrňavá samoobsluha a nádherné domky. Mám na tohle místo spoustu vzpomínek. Nemohla jsem uvěřit, jak důvěrně známé mi to tady připadá, přestože se všechno změnilo.

Před hospodou, nedaleko kostela, kde se měl konat pohřeb, parkoval stříbrný golf mých rodičů. Vmáčkla jsem se těsně vedle něj a málem auto odřela, protože jsem špatně odhadla úhel. Vypnula jsem motor a zhluboka se nadechla. Teď přijde to nejhorší.

Vyhrabala jsem se z vozu. Po dlouhé cestě jsem si připadala celá pomačkaná a ušmudlaná. Cestou ke kostelu si aspoň uhladím vlasy i sukni. Vzala jsem Matthewa za ruku, abych od něho načerpala sílu, a společně jsme kráčeli ke staré kamenné budově. Pořád mi nedocházelo, že se to skutečně děje.

V kostele bylo narváno. Všichni v černém, hlavy dolů, kapsníky u opuchlých očí. Máma předčítala z bible stejně jako

Kavárna na pláži

vikář, muž s bílými vlasy a vrásčitou tváří. Dojemně hovořil o tom, jak moc Jo znamenala pro místní obyvatele.

Potom jsme zazpívali „Všechny ty zářivé a nádherné věci“ a já se pro jednou nesmála „fialovohlavým horám“ zmíněným v textu. Nato Joina nejlepší kamarádka Annie pronesla cituplný proslov o tom, jak byla moje teta báječná a jak přišerně nám bude všem chybět. „Bude se nám stýskat po jejím laskavém srdci a smyslu pro humor, ale nejvíc nám bude scházet jako zdroj informací, protože věděla o všem, co se kde šustlo,“ uzavřela Annie svou řeč. „A to vůbec nemluví o tom, jak mizerný bude život bez jejího pověstného mrkvového dortu.“

O něco později jsme sledovali, jak rakev klesá do čerstvě vykopaného hrobu. V korunách starých tisíc ševelil větřík a mně teprve v té chvíli došlo, že je Jo pryč. Navždycky. Bylo jí pouhých sedmapadesát, což je na umírání brzo. Snad nikdy jsem nebyla smutnější.

Pohřební hostina se konala U Zlatého rouna. K jídlu si každý bral ze stolů, co chtěl, pití teklo celé odpoledne proudem. Uvnitř vládlo útulné příšeří, protože malá okna nepropouštěla dost světla. Na stěnách visely staré rybářské sítě, naleštěné koňské postroje a obrázky lodí.

Máma s tátou odešli k právníkovi kvůli závěti a my ostatní – Matthew a já, Ruth a její manžel Tim, Louise a její muž Chris – jsme na ně čekali v hospodě. Děti se ujaly kamarádky a babičky, takže náš rozhovor přerušilo několik kontrolních telefonátů. „Mohla bys Hugovi připomenout, aby

večer nezapomněl cvičit na housle? Příští týden má zkoušky do orchestru," přikazovala Ruth hlasitě do mobilu, jako by doufala, že osazenstvo hospody ohromí svým zázračným dítětem.

Louise musela mezitím Matildě, své nejmenší, zazpívat do mobilu oblíbenou písničku, protože se maličká nemohla smířit s tím, že nemá maminku u sebe. Dvakrát ji přezpívala tiše, shrbená nad mobilem, a očividně se styděla. „Víc nahlas? Vždyť to bylo nahlas.“ Nešťastně si povzdechla, protože Matilda nebyla s jejím výkonem spokojená. „Tak dobře,“ zamumlala a zakoulela očima. „Když to musí být...“ Dopila víno a tentokrát zanotovala mnohem hlasitěji, čímž k sobě přitáhla několik pobavených pohledů. „Ach jo, ty děti!“ zvolala teatrálně, když ukončila hovor.

Během následující hodiny se totálně opila. Tváře jí hořely a culík se ztenčoval, jak pramínky vlasů s každou uplynulou minutou vypadávaly z gumičky. Divoce se rozháněla rukama. Svěřila se nám, že se chytla s mámou. „Představte si, že jen tak mírnix týrnix přihlásila Joshe s Monthym do soutěže psů a koček ‚O mazlíčka, který je co nejvíc podobný páníčkoví‘. Dovedete si to představit?“ Dotčeně si odfrkla. „Copak nechápe, jak je to *ponižující*? Vlastního vnuka... Vždyť ona tím vlastně řekla, že vypadá jako jorkšírák!“

Vyprskla jsem smíchy. Josh je sedmiletý syn mé sestry, a když o tom tak přemýšlím, má doopravdy stejně darebácký kukuč jako Monthy a chodí stejně rozježený. „Máma na to náhodou kápla.“

„Vlastně by mi to zase tak nevadilo, kdyby měla tu slušnost napřed se nás zeptat,“ soptila. „Ale ona jednoduše pošle fotky, a nic neřekne. Taková drzost!“

Kavárna na pláži

„Jaká je první cena pro páníčka?“ zajímal se Matthew. „Taky dostane roční zásobu psích konzerv zdarma?“

Louise ho plácla pivním táckem. „A víš, že ne?“ vyštěkla. „Může vyhrát poukázku v hodnotě dvaceti pěti liber. Do zverimexu. Což se náramně hodí, vzhledem k tomu, že žádné zvíře nemáme. Za co bychom to asi tak utratili?“

Ruth – jediná abstinentka mezi námi, takže se jí touhle dobou na rozdíl od nás ostatních nepletl jazyk – poplácala sestru po ruce. „Jestli tě to uklidní, tak máma tím Joshovi vlastně skládá kompliment, když ho přirovnává k Monthymu. Myslím to vážně,“ dodala, když jsme všichni (až na Louise) zařvali smíchy. „Dobře víš, jak toho svého čokla zbožňuje. Josh to u ní musí mít sakra dobré, když si pro tuhle soutěž vybrala zrovna *jeho*.“

V jejím hlase se ozývala závist a já měla co dělat, abych nahlas nezasténala. Vždycky se svým dvojčetem strašně soupeřila a pořád soupeří. Na střední se Ruth zhroutila, protože chtěla mít samé jedničky jako Louise. Jenže ta patří k těm šťastlivcům, co jim to prostě pálí, proplouvají životem s lehkostí a nepotřebují dřít. Stačí jim sem tam mrknout do poznámek. Ale co je horší, zdá se, že si Louise nikdy nevšimla, s jakým úsilím jí Ruth dýchá na paty. Dokonce i teď se Ruth trápí tím, že je zase ta druhá.

Zrovna jsem se chystala převést řeč na nějaké bezpečnější téma, když se naši vrátili. Smích ustal, jako když utne, protože si všichni uvědomili, proč tu vlastně jsou. Máma se na mě krátce podívala a pak celá pobledlá usedla ke stolu. Připadala mi podivně zaražená.

„Jsi v pořádku, mami?“ zeptala jsem se a natáhla se pro její ruku. Máma je na tom z nás nejhůř, protože přišla o ses-

tru. Vypadala, že toho poslední dobou moc nenaspí. Věděla jsem, že dnešek je pro ni procházka peklem.

„Hm..., ano,“ broukla po chvíli a znovu po mně střílila rozpačitým pohledem, jako by zvažovala, jestli mi má, nebo nemá něco říct.

„Co je?“ nevydržela jsem. „Co se stalo?“

„No...,“ spustila rozpačitě. Pohrávala si s prstýnky a na nikoho z nás se z počátku ani nepodívala. Potom se otočila k tátovi. „Řekni jim to ty. Pořád to nemůžu skousnout.“

Táta si odkašlal. „Právnick nám přečetl poslední vůli vaší tety. Je trochu zvláštní.“

Odmlčel se a já cítila, jak se mi rozbušilo srdce. Nejsem zvyklá, aby se můj věčně dobře naladěný otec tvářil tak vážně. Zůstaly nám po Jo dluhy? Odhalila v závěti nějaké temné tajemství ze své minulosti, například odložené dítě?

Zahleděl se na mě. „Odkázala ti kavárnu, Evie,“ prohlásil na rovinu a podal mi obálku s mým jménem. „Na – to je pro tebe.“

„Cože?“ Nechápatě jsem na něho zírala. Potom jsem se podívala na mámu. Napůl jsem čekala, že vyprsknou smíchy, že si dělají legraci. Nedělali. „Co tím chceš říct, že mi odkázala kavárnu?“ Zavrtěla jsem hlavou. „To myslíte vážně?“

Máma přikývla. „Stojí to v poslední vůli, zlato.“ Ukázala bradou na dopis, který jsem držela v ruce. „Proč ho neotevřeš?“

„Nestačím zírat,“ ozvala se upjatě Ruth. „To musí být nějaký omyl! Opravdu odkázala kavárnu *Evii*?“

Tupě jsem civěla na obálku a pak ji roztrhla. Prsty zápasily s papírem, v puse mi vyschlo. Odvážila jsem se pohlédnout na Matthewa, který vypadal stejně zmateně jako já. Ruth má

Kavárna na pláži

pravdu. Tohle musí být nějaký omyl. Musí. Nějaké hloupé nedorozumění, někdo něco zvoral nebo...

Vytáhla jsem dopis z obálky a při pohledu na Join rozmáchlý rukopis se mi sevřelo srdce. Napsala ho před čtyřmi roky. Hlasitě jsem vzlykla. „Podle data je strašně starý. Určitě dávno neplatí.“

Potom jsem zmlkla a začetla se.

Nejdražší Evie,

právě jsme tady v zálivu spolu prožily báječný víkend. Vypadáš jako já, když jsem byla v tvém věku. Jsi plná života, snů, nevyčerpatelné energie a nadšení. Vždycky jsem moc ráda, když za mnou přijedeš. Sálá z tebe štěstí a pohoda. Přesto mám pocit, že ti pořád něco chybí. Zatím jsi nezjistila, kam tě srdce táhne a co tě naplňuje. Schází ti klid spojený s naprostým uspokojením.

Třeba si tenhle dopis nikdy nepřečteš. Bůhví, co pro nás osud chystá a jakým směrem se obě vydáme. Možná moje slova časem ztratí význam. Ale pokud předčasně zemřu, chci, aby kavárna na pláži byla tvoje.

Přestala jsem číst. Pořád mi to nedocházelo. Věty mi poskakovaly před očima, byla jsem otupělá z vína a ještě se nevzpamatovala z šoku. V žádném případě! Tohle nemůže být pravda!

„Co se tam píše?“ vyzvídala Ruth. „Evie?“

„Vydrž.“ Přinutila jsem se podívat na papír.

Ano, má milovaná neteřinko, čteš správně. Dobře víš, že jsem tě vždycky měla nejradši. Viděla jsem v tobě dceru, kte-

Lucy Diamond

rou jsem neměla. Jsi jediný člověk, kterému s klidem v duši svěřím svoji milovanou kavárnu, protože o ni budeš pečovat s láskou, jakou si zaslouží. Vždycky jsem cítila, že máš k tomu místu vztah, a vím, že to zvládneš.

Odpusť staré tetě její rozmary. Jak už jsem psala, třeba si tenhle dopis nikdy nepřečteš. Ale stejně tak je možné, že ho jednoho dne budeš držet v rukou. Doufám, že mě pochopíš a splníš moje přání.

Se spoustou lásky

Jo xxx

Polkla jsem. Tváře mi hořely, jak se do nich nahrnula krev. Rychle jsem psaní složila. Nechtěla jsem, aby se ségry dozvěděly, že jsem byla něčí „favoritka“. Taky by mi vadilo, kdyby si Matthew přečetl, že podle své tety nevím, kam mě srdce táhne. Jo dopis napsala před čtyřmi lety, tedy v době, kdy už jsem s ním chodila. Nutil by mě, abych mu tuhle narážku vysvětlila, což by našemu vztahu určitě neprospělo.

„Páni,“ vydechla jsem a rozhlédla se kolem stolu. Na okamžik jsem si představila, jak stojím za kavárenským pultem a servíruju výtečné pokrmy, za které sklízím michelinské hvězdičky, recenzenti na mě pějí v novinách chválu a u dveří se tísní davy čekající na volný stůl.

Louise se zubila od ucha k uchu. „Já zírám,“ prohlásila. „Tetička se nám zbláznila!“

„Nezbláznila!“ odsekla jsem dotčeně.

„Takhle se o mrtvých nemluví!“ okřikla ji matka. „Ale příznávám, že nechápu, na co myslela, když přenesla na Evii tak velkou zodpovědnost.“

„Vždyť to může prodat,“ namítla pohrdavě Ruth. „Vydělá

Kavárna na pláži

pár babek a koupí si hezký byt v Oxfordu. “Její falešně medový hlas prozrazoval, jak je ve skutečnosti vzteklá. Vadilo jí, že mi někdo věnuje mimořádnou pozornost.

„Díky za radu, ale nepotřebuju ji,“ připomněla jsem se jim. „A pěkný byt v Oxfordu už mám, pokud jste zapomněli.“

„No...“, ozval se Matthew a já mimoděk ztuhla. Vycítila jsem, že mě chce opravit.

„Dobrá – tak my máme pěkný byt,“ upřesnila jsem dřív než on. „Aha, chápu. Tak jinak. Matthew má pěkný byt a já v něm bydlím.“

Zavládlo rozpačité ticho. Ožehavá záležitost.

„Nechtěl jsem...“, začal se omlouvat.

„Na tom nesejde,“ zpražila ho Ruth. „Já si myslím, že není spravedlivé, že Jo odkázala kavárnu jenom Evii. Koneckonců neteře měla tři.“

„Ruth!“ vybuchl táta. „Chudinka Jo ještě ani nestačila vychladnout v hrobě. Jak se opovažuješ napadat její poslední vůli? Neboj se, ani na tebe se nezapomnělo. Taky něco dostaneš.“ Roky jsem ho neviděla takhle našťvaného. „Věř mi!“

Ségra provinile sklonila oči a Tim ji objal kolem ramen. „Omlouvám se,“ zadrmlolila.

Máma se na mě podívala. Byla rozčilená. „Evie, tohle je překvapení pro nás všechny, ale nemusíme to řešit hned. S tátou ti pomůžeme nabídnout kavárnu k prodeji a...“

„Kdo říkal, že ji chci prodat?“ vyhrkla jsem. Připadalo mi, že všechno probíhá moc rychle. Moji drazí žijí v přesvědčení, že vědí, co je pro mě nejlepší, a neváhají za mě rozhodnout. Zatímco já se ještě nestihla vzpamatovat z šoku.

Matthew na mě zíral. „Co tím chceš říct?“ nechápal. „Ty ji snad prodat nechceš?“

„Já...“ spustila jsem a pak se zarazila. Před očima mi vystaly věty z Joina dopisu. Skoro jako bych slyšela, jak mi je odříkává nahlas. Znovu jsem zabředla do světa fantazie. Viděla jsem se, jak stojím s Matthewem za pultem, máme na sobě stejné zástěry a šťastně se na sebe usmíváme. Já šlehám mléko do kapučína, na jehož napěněnou hladinu Matthew kakaovým práškem kreslí srdíčko... Vždyť bychom to mohli zvládnout. Utéct do Cornwallu, žít tady a...

„Měla bys zůstat nohama na zemi,“ pokračoval Matthew, jako by mi četl myšlenky. „Oba přece bydlíme a pracujeme v Oxfordu.“

V tom měl samozřejmě pravdu. Naprostou. Snít o útěku z reality je směšné. Hloupé. Dětské. Můj sen se okamžitě rozplynul jako kouř ve větru.

„Jenom potřebuju trochu času.“ Promnula jsem si oči. Cítila jsem se úplně vyštavená. *Jsi jediný člověk, kterému s klidem v duši svěřím svoji milovanou kavárnu, protože o ni budeš pečovat s láskou, jakou si zaslouží,* napsala Jo. A tady všichni její rozhodnutí zpochybňují, zatímco já jsem ani nedostala šanci chvíli přemýšlet. Moje rodinka se zase ukázala. Copak můžou brát černou ovci vážně? Ani náhodou. Zvlášť když jí spadl do klína zavedený podnik. „Musím si to nechat projít hlavou. Pořád mi to nějak nedochází.“

„Ani se ti nedivím,“ prohlásila laskavě máma. „Byl to pekelný den. Není třeba spěchat. Nikdo po tobě nechce, aby ses rozhodla hned. Na všechno ještě bude dost času.“ Unaveně se usmála. „Dovolte mi, abych vám řekla, co ještě stojí v poslední vůli...“

Začala ostatním sdělovat, co jim teta odkázala. Já radši vypnula příjem. Měla jsem té noviny plnou hlavu. Jo mi vě-

Kavárna na pláži

novala svou kavárnu. Je moje. Mám svůj podnik. Vlastním nemovitost tady, v Carrawenu!

Napadla mě jediná věc. Kopla jsem do sebe zbytek vína a vstala jsem. „Další runda je na mě. Kdo si dá?“

Třetí kapitola

„Evie, už máte ten dopis? Potřebuju ho co nejdřív.“

„Evie! Pan Davis chce kávu.“

„Evie, nechala jsem vám na stole hromadu formulářů. A nezapomeňte, že objednávku kancelářských potřeb musíme odeslat ještě dnes!“

Bylo pondělí ráno a Carrawen Bay se zdála strašně daleko. Proměnila se v nedosažitelnou třpytivou oázu, v sen, který se mi kdysi zdál. Byla jsem zpátky v Oxfordu, v zašlé kancelářské budově poblíž Clarendon Centre, kde jsem si odkroutila půlku z dvouměsíční brigády. Pracovala jsem pro nesnesitelně nevychovanou sebranku beze špetky smyslu pro humor, která si myslela, že mám schopnosti superhrdinky. Aspoň podle toho, co na mě nakládali.

Moje dosavadní kariéra není moc slavná. Po absolvování herecké školy jsem zatoužila po prknech, která znamenají svět (anebo utéct do Hollywoodu, abych byla upřímná), ale v průběhu pěti let jsem se zmohla jen na pár mrňavých štěků. V televizi jsem se objevila jenom jednou – v roli předávko-

Kavárna na pláži

vané oběti. Ač nerada, musela jsem si přiznat, že spíš než do Hollywoodu to dotáhnu do *Hollyoaks*, děsivého nekonečného seriálu, a pustila jsem tenhle sen z hlavy. Potom jsem se snažila prorazit jako fotografa a nějakou dobu jsem zpívala v kapele, ale ani tohle úsilí mi nepřineslo slávu. Pak jsem potkala Matthewa. Přesvědčil mě, abych dala výpověď v hospodě a přihlásila se do školy pro sekretářky. Od té doby brigádníím v kancelářích. A k smrti se nudím. Nedávno jsem dokonce přistoupila na návrh svých rodičů a sester, kteří do mě v jednom kuse hučí, abych šla učit.

Já ale nejsem přesvědčená o tom, že budu tou nejlepší učitelkou na světě. Nemám dost trpělivosti, štve mě, když děti začnou fňukat, a co je nejhorší, nesnáším skřípání křídly o tabuli. Sestry mě ujišťují, že dneska se používají interaktivní tabule napojené na počítač, ale sotva si představím, že se zase ocitnu ve třídě, začnu být nervózní. (Nemluvě o mé celoživotní fobii ze školních záchodů.) Přesto jsem neochotně dospěla k závěru, že pedagogická fakulta bude daleko zábavnější a přínosnější než po zbytek života za někoho zaskakovat. Na rovinu – moc možností jsem neměla. A mé rodině se ulevilo. Mírně řečeno.

„Správně děláš,“ přikývla moudře Ruth. „Učení je nejen chvályhodná práce, ale zajistí tě na celý život. A budeš mít nárok na důchod. I o tom je třeba včas přemýšlet.“

V tom s ní vůbec nesouhlasím. Brát ve třiceti práci jenom proto, že vám zajistí penzi..., to by snad mělo být trestné! Navíc si nejsem jistá, jestli chci do smrti dělat jedno a to samé. Ta představa mě spíš děsí. Vzdát se kvůli „práci na celý život“ všech svých snů a možných příležitostí? Kam se poděla zába-va a spontánnost?

Lucy Diamond

Ale hádat se s Ruth je stejné jako smlouvat s rozjetým buldozerem – nakonec vás stejně převálcuje, ať se vám to líbí, nebo ne. Namítejte si, co chcete. Jakmile dojde na hypotéku a odpovědnost vůči rodině, je k nezastavení.

A tak jsem – náležitě převálcovaná – udělala jedinou rozumnou věc a přihlásila se na vejšku. K mému úžasu mě přijali. Dostala jsem to písemně. Málem jsem nad tím dopisem vyprskla smíchy. Oni si fakt myslí, že jsem vhodná kandidátka na učitelku? Vypadá to, že jsem před přijímací komisí předvedla přesvědčivý herecký výkon. Naletěli mi!

Mimochodem, škola začne za čtyři měsíce, tedy v září, a protože si umím představit, jak bude náročná a vyčerpávající, napadlo mě, že bych si mohla užít poslední týdny svobody. Mohla bych vymalovat, vykutat někde svůj foťák a pořídit nějaké nové snímky, dát do pořádku zahradu a třeba odjet na dovolenou někam daleko, kde je pořádné horko – například do té Indie.

„Nejlepší by bylo, kdyby sis do září sehnala co nejvíc brigád,“ prohlásil Matthew a myslel to smrtelně vážně. „Jestli tě mám uvést jako spolumajitelku, tak bys měla na baráku splácet svůj podíl. Znáš to – ta, která platí, zůstane – a tak.“

Tuhle hlášku jsem slyšela prvně, ale asi na tom něco je. Není fér očekávat, že já si budu studovat a on zatím bude všechno platit. Koneckonců jsem emancipovaná ženská z jednadvacátého století, která si svoje účty ráda uhradí sama. Takže ne, nejsem v rozpálené Indii plné prachu, nemám ve vlasech barevné copánky, nenechávám si dělat tetování henou a nesmlouvám na trhu o stříbrné náramky. Ani neležím na pláži pod palmou, ponořená do tlustého bestselleru, a nekoupu se ve slunečních paprscích. Místo toho tu

Kavárna na pláži

kám do klávesnice, kopíruju, zakládám šanony a vařím kafe pro otrokáře a otrokářky v mučírně zvané Finanční poradna Crossland. Ano, je to přesně tak blbá, ubíjející a otupující rachota, jak to zní.

Pracuje tu jeden chlap, Colin Davis – pro mě pan Davis –, který mě obzvlášť dohání k šílenství. Je to buřt narvaný v hnědém obleku, má mastné vlasy, vyvalené oči a jasně růžovou pleť novorozeného podsvinčete, která se věčně leskne potem. Vypadá na padesát, ale chová se jako sotva odrostlý puberták. Trousí trapné poznámky na adresu svých kolegyň a v jednom kuse nás unavuje kecý „do které roštenky by šel“ (obvykle vedou Katie Price, Alesha Dixon a Cheryl Cole, ale kandidátek je samozřejmě víc) a co by s nimi prováděl. Jak se zdá, poslední dobou se mu zalíbil můj zadek, a kdykoliv dostane příležitost, poplácává mě a štípe. Nestává se to často, protože jsem naštěstí rychlejší než on.

(Vím, co vás teď napadlo. Proč nenahlásím sexuální harašení řediteli, aby toho slizouna vyhodil. V normální firmě by si po takové ostudě zabalil svých pět švestek a šel. Jenže právě v tom je ten problém. Ředitelem je on, takže nikam nepůjde. Maximálně bude oxidovat kolem mého stolu a slintat.)

Prosila jsem agenturu, aby mi našla jinou brigádu, ale moc jsem nepochodila. „Nic vhodného nemáme,“ sdělili mi pokaždé, když jsem jim ze zoufalství volala. Což mě nijak nepřekvapovalo. Za každou hodinu, kterou protrpím v té díře, inkasují tučnou provizi. Proč zabíjet slepici, která snáší zlatá vejce?

„Řekl jsem, že potřebuju ten dopis co nejdřív! Jak dlouho trvá přepsat pár stránek?“ Už mě zase buzeruje prostřednictvím interkomu, ropušák jeden. Kéž by někam odskákal!

„Velice se omlouvám, pane Davisi,“ zašveholila jsem neupřímně. „Hned to bude.“ Rychle jsem vypnula mikrofon, aby mi pohotově neoznámil, že „on ze mě taky hned bude – udělanej“. Když budu mít štěstí. Fuj.

Nabouchala jsem ten dopis – něco nudného o daních – a přitom v myšlenkách pobývala v Carrawen Bay. Ráno po pohřbu jsem se probudila s příšernou kocovinou v pokoji místního penzionu. Umírala jsem horkem a do skoku mi rozhodně nebylo, ale podle mého názoru neexistuje lepší místo pro léčení kocoviny, než je pláž. Těšila jsem se na svěží vánek foukající od moře. Určitě mi udělá dobře.

Sice drobně přšelo, ale po snídani jsme s Matthewem vyrazili na procházku. Zabalili jsme se do kabátů a šli rozchodit těžko stravitelná smažená vejce. Do tváří mě šlehal ostrý vítr a hned mi bylo o hodně líp. Zakoušela jsem přímo ozónovou extázi!

Došli jsme k písječným dunám a pustili se z prudkého svahu k samotnému zálivu. Při pohledu na kavárnu ve mně hrklo. Teprve tehdy jsem si vzpomněla na šokující události z včerejšího dne (závěť, dopis od Jo, ohromující zprávu, že jsem zdělila její podnik). Zůstala jsem na kavárnu – na svoji kavárnu – zírat, jako bych ji viděla poprvé. *Moje kavárna*. Připadalo mi to jako ve snu. Neskutečné. Jako bych si to celé vymyslela.

Seběhli jsme ze svahu na pláž. Byl nízký příliv a vlny zanechaly na mokřém písku vzorek ve tvaru rybích šupin. Na slunci se leskly vyvržené mořské rostliny. Vítr mě tahal za zbytek ostříhaných vlasů a lechtal mě zezadu na krku. Až na muže venčícího černého labradora, kolem kterého s pištěním poskakovaly dvě blondaté holčičky v barevných gumácích, tu nikdo nebyl.

Kavárna na pláži

Nemohla jsem si pomoci, ale moje kroky se stočily ke kavárně. Přitahovala mě jako magnet. Máma s tátou přenocovali v Joině bytě, protože se máma chtěla ujistit, že po praktické stránce je všechno v pořádku: lednice prázdná, topení vypnuté, okna pevně zavřená a tak. „Pojď,“ vyzvala jsem Matthewa. „Dáme si čaj a promluvíme s personálem.“

Podezíravě nakrčil nos. „Evie, nebylo by lepší, kdyby ses v tomhle neangažovala a netahala sem emoce? Co jim řekneš? Myslím tím...“

Dobře jsem to věděla. Chtěl, abych tenhle krám, který mi neuvěřitelnou náhodou spadl do klína, co nejdřív prodala. Proč někomu něco říkat? Proč se angažovat? Pro něho by to třeba bylo snadné, protože necítí žádný sentiment, ale pro mě ne. Tak odolná zase nejsem. „Matthewe, tahle kavárna patřila Jo. Jak jinak bych to mohla brát než přes emoce?“ osopila jsem se na něho. Přála jsem si, aby v té věci neměl předem jasno. Kéž by...

„Evie, pan Davis se zase ptá po kávě. Jak dlouho vám to ještě potrvá?“

Do mých myšlenek pronikl ostrý nosový hlas. Vzhlédla jsem od monitoru a uviděla Jacqueline, ředitelovu sekretářku, jak na mě pomrkává falešnými řasami hustě napatlanými maskarou. Připomínala našťvaného kolouška Bambiho.

„Dvě minuty,“ prohlásila jsem věcně a nutila se ke klidu. Nechápu, že pan Davis není schopen zvednout svou tlustou prdel, odvalit se do kuchyňky a obsloužit se sám, když umírá žízni. Jak je vidět, vaření kafe je pod úroveň i jeho sekretářky, kterou má zjevně jenom pro ozdobu. Copak je tak náročné stisknout knoflík na konvici, proboha živýho? Nebo si skočit vedle do Starbucks?

Lucy Diamond

Jo nikdy nejednala s personálem jako se špinavým hadrem. Poznalo se to na pohřbu, kam se její zaměstnanci přišourali se skloněnými hlavami a slzami v očích. Podle mámy měla kavárna po smrti Jo několik dní pietně zavřeno. Otevřeli až v sobotu a zaměstnanci, kteří tu pracovali, se stále tvářili přepadle. Automaticky jsem zalétla pohledem k pultu a očekávala, že u kávovaru uvidím Jo, jak se směje a žertuje s nějakým zákazníkem. Samozřejmě tam nebyla.

Kavárna není nijak velká, přesto působí prostorným dojmem. Má vysoký dřevěný strop, velká okna a prosklené dveře, které se otvírají na terasu. Uvnitř je osm stolků a u oken dva boxy. Venku lákají k posezení dřevěné stolky a židle stíněné pestrobarevnými slunečníky. Za horkých dní se dveře dají otevřít dokořán, aby mohl dovnitř proudit svěží vzduch. Když se ochladí, pevně se zavřou, a v kavárně je teplo a útulno. Můžete se kochat pohledem na vlny s bílými čepicemi, které se ženou k pobřeží.

Jo nabízela pečivo a cukrářské výrobky, které sama pekla. Bodlo mě u srdce, když jsem si všimla prázdného výkladu. Očividně se nikdo necítil dost jistý v kramflecích, aby ji zastoupil. Není divu, když prodávala ty nejlepší čokoládové sušenky a ovocné šátečky v Cornwallu. Připadalo mi neskutečné, že už nikdy nevyjde z kuchyně s podnosem naloženým čerstvě upečeným zbožím. „Ochutnej,“ pobízela mě vždycky.

Zajímalo by mě, jak se cítí personál kavárny. Nezaměstnanost je v Cornwallu docela vysoká. Určitě se bojí, co s nimi bude. Jedna z dívek za pultem, ta s culíkem obarveným henou, vypadala stěží na šestnáct. Co si počne, jestli kavárnu zavřou? Co budou tihle lidi dělat? Nezdědila jsem jenom podnik, ale i osudy několika zdejších obyvatel.

Kavárna na pláži

Zatímco jsem čekala, až z tiskárny vyleze dopis pro pana Davise, pokoušela jsem se vytěsnit z hlavy obličej zrzavé dívky a vrátit se do přítomnosti. Trvalo to věky. Otráveně jsem se ohlédla přes rameno a všimla si hrozivě blikajícího červeného světýlka. **PRINTER ERROR.**

Telefon zvonil. E-maily cinkaly. Jacqueline se významně dívala na hodinky. Pan Davis se ztěžka zvedl ze židle a pomalu se ke mně šinul. Před očima mu bezpochyby tančila představa mého zadku. Panebože. Málem jsem zaječela zoufalstvím.

„Fakticky, fakticky, *fakticky* to tam nenávidím!“ fňukala jsem později na rameni mé nejlepší kamarádky Amber. Po práci jsme si zašly na drink k Medvědovi, což je útulná a starobyle působící hospůdka ve městě. Chtělo to velký gin s tonikem a pytlík buráků, abych si nepřipadala jako úplný štvaneček. „Nesnáším to tam, nesnáším, nesnáším!“

Amber nakrčila nos. „Kdy ti končí smlouva?“

„Za měsíc. Za čtyři mizerný týdny. Za dvacet odpornejch dní. Já to nevydržím, Amber. Prostě ne! Schovávám lejstra do skříňky v kuchyňce, protože je nestíhám vyřizovat. A taky bych potřebovala brnění na zadek jako ochranu před nenechavejma prackama toho hnusáka Colina.“ Povzdechla jsem si. „Nic moc, co?“

„Nevypadá to dobře, holka,“ souhlasila Amber. „Nic jiného ti agentura nenabídla?“

„Ne,“ přiznala jsem chmurně. „Jsem jim volná. Dokud za mě dostávají zapláceno, tak mě nechají dusit ve vlastní šťávě.“

„Ty víš, co ti na to řeknu,“ spustila Amber. Naklonila se ke mně blíž a její dlouhé náušnice zacinkaly. „Život je zatraceně krátký na to, abys ho promrhala v nudné kanceláři. Jenom si vzpomeň, co všechno bys místo toho mohla dělat. Kolik by sis mohla užít zábavy! A být šťastná!“

„Já vím,“ hlesla jsem, ale to už se Amber rozjela. Jakmile ji to jednou chytne, je lepší nechat ji vymluvit.

„Tohle není *jediný* volný místo v Oxfordu,“ připomněla mi a pro větší důraz plácla dlaní do stolu. „Je tu řůra jiných džobů. Nemusíš tam zůstat jenom proto, že momentálně nemáš kam jít.“ Další plácnutí. Naše sklenky se zakymácely. „Pošli je někam a odejdi středem. Takhle bych to udělala já.“

„Já vím, ale...“ Věřím jí, protože Amber toho vystřídala mnohem víc než já. Seznámily jsme se na herecké škole, takže i ona se probírala z kocoviny neúspěšné herečky. Ale na rozdíl ode mě se svého snu nikdy docela nevzdala a podařilo se jí urvat několik roliček v nekonečných seriálech a v divadle. Jasně, taky brigádničila v obchodě se suvenýry v muzeu, dělala pomocnou kuchařku u Randolpha, celých šest měsíců dokázala být pořadatelkou všemožných akcí na volné noze a donedávna prodávala kytky v Jerichu. Přesto pořád chodí na konkurzy, doufá, učí se texty a převtěluje se do rolí. Nejsm si jistá, jestli je to důkaz pevné vůle, nebo spíš posedlost vlastními iluzemi, ale aspoň projevuje ctizádostivost, což se o mně poslední dobou říct nedá.

„No nic, Evie!“ uzavřela svůj plamenný proslov. Rozhodila rukama a její masivní stříbrné prsteny se zablyštely. „V září budeš dřít ve škole a bude tě mrzet, že sis léto pořádně neužila.“

„Podle Matthewa by bylo nejrozumnější něco si ušet-

Kavárna na pláži

řit...“ spustila jsem, ale kámoška povytáhla obočí a já zmlkla, jako když utne.

„Vzpomínáš na Indii? Tehdy taky tvrdil, že bys měla dělat něco užitečnějšího,“ připomněla mi a zabubnovala nehty do stolu. „Přišlaš o super akci!“

„Já vím,“ povzddechla jsem si zdrchaně, jako bych neuměla říct nic jiného. „Parádně jste si to užily, ale...“

„Objednám další drink,“ oznámila mi, „a pak něco vymyslíme. Hned jsem zpátky.“

Sledovala jsem, jak rázuje k baru. Amber je vysoká a hubená, zrzavá jako liška, a její bujná hřívka za ní vždycky nádherně vlaje. Má modré oči, širokou pusou a výrazné rty a směje se hlubokým hrdelním smíchem. Není klasicky krásná, ale něco z ní vyzařuje – nějaká neviditelná energie nebo nespoutanost. Kdekoliv se objeví, lidi si jí okamžitě všimnou, otáčejí za ní hlavu a nenápadně ji pozorují. Jako obvykle měla na sobě úzké džínsy obepínající její hubený zadek, černý top s hlubokým výstřihem a kolem krku změt šperků a šátků. Stříbrné pajetky na basketbalových teniskách odrážely světlo, když se vracela s plnými skleničkami.

„A co bude s tou kavárnou?“ zeptala se, sotva se znovu usadila. Přistrčila ke mně gin a sama usrkla červeného vína. „Jak to tam probíhalo?“

„Mluvila jsem s personálem,“ spustila jsem. „Momentálně jsou tam jenom tři, protože ještě nezačala sezona. Teď tomu šéfuje jistý Carl, který vypadá jako totální pako, a o sobotách mu pomáhají dva puberťáci, Seb a Saffron. Slíbila jsem jim, že se o ně jako nová majitelka kavárny postarám a na každou změnu je včas upozorním, ale...“ Pokrčila jsem rameny. „Vlastně to nebylo nic konkrétního. Podle Matthewa jsem jim

neměla nic říkat, dokud nebudu mít konkrétní plány, ale já cítila, že jim něco říct musím.“

Ve skutečnosti to byl pěkný trapas. Zrzavá Shaffron mě okamžitě prokoukla. Sotva jsem jim oznámila, že jsem z vůle své tety nová majitelka kavárny, podezřívavě se na mě podívala. „Hmm – a jak nám chcete šéfovat, když budete o tři sta kiláků dál?“ užasla. „Myslíte, že to bude fungovat?“

Přinutila jsem se k úsměvu. Její prohnatý výraz se mi vůbec nezamlouval. „No, to zatím nevím,“ přiznala jsem. „Asi budu muset někoho najmout. Ledaže... Carle, dokázal byste obsluhovat a současně připravovat jídlo?“

Carl, hubeňour se snědou pletí a mastnými hnědými vlasy staženými do culíku, se na mě opovržlivě podíval. „Á-ha,“ protáhl, „takže vy chcete, abych skákal kolem lidí, pekl, myl nádobí, kasíroval – a to všechno sám? Za stejnej plat? Ani náhodou, zlato.“

Zlato? Ponížením jsem zrudla. Co si to dovoluje? Jsem přinejmenším o deset let starší než ten cucák! „Byl to jenom návrh,“ odsekla jsem mrazivě. „Fajn. V tom případě začnu hledat někoho jiného. Do té doby bude otevřeno jenom o víkend.“

„No super!“ ušklíbl se Carl. „Takže jako přijdu o čtyři pracovní dny? Jenom tak? Skvělýýý!“

„Mám snad na vybranou?“ procedila jsem přes zatnuté zuby.

„Jasně, chápu,“ zasténal. „Ale jestli mám mít víc práce, chci větší plat.“

Jediný, kdo zatím nepromluvil, byl Seb. Vypadal na sedmnáct, měl příjemný poďobaný obličej a rozčuchané vlasy barvy slámy. Navlékl se do jasně fialového trička s nápisem:

Kavárna na pláži

NEJSEM MARNEJ. VE WARLORDOVI VÁLÍM NA DEVÁTÉM LEVELU. „Doufal jsem, že si vezmu víc šichet, když jsou teď čtvrtletní prázdniny,“ oznámil mi, sotva jsem se na něho tázavě podívala. „Bejvá tu dost rušno a Jo obvykle najímala další lidi na výpomoc. Třeba bysme mohli se Saff máknout i přes tejden...“

„Mluv za sebe!“ okřikla ho ta holka.

Povzdechla jsem si. Tohle nevypadá dobře. „Podívejte, uvědomuju si, že to není pro nikoho z nás lehké. Ale pojďme to zkusit. Spojíme síly, co vy na to? Kvůli Jo. Sebe, ocenila bych, kdybyste mohl přijít i o pololetních prázdninách. Ty budou koncem měsíce, že? Fajn. Carle, co se týče vašeho platu, projdu si účetnictví a pak uvidíme, co se s tím dá dělat.“

Nic lepšího jsem jim nabídnout nemohla. Odvezla jsem si haldy lejster a od té doby se v nich topím. Snažím se porozumět účetnictví, výpočtu mezd a všemožné korespondenci. Radost z dědictví mi tak trochu zhořkla.

„Páni,“ zhrozila se Amber, když jsem jí všechno vylíčila. „Koukám, že máš plné ruce práce.“

„Jo,“ broukla jsem. „Je to fakt hustý. A všichni do mě hučí, abych kavárnu prodala, že budu mít klid. Ale já nevím, jestli je to správné. Jo to místo milovala – bylo celý její život. Neumím si představit, že pověsím na dveře ceduli s nápisem ‚NA PRODEJ‘, a...“

Amber nakrčila nos. „Chápu, ale co jinýho můžeš dělat? Šéfovat tomu cirkusu z Oxfordu? To nikdy nebude fungovat,“ prohlásila na rovinu.

„Mohlo by,“ namítla jsem.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!